

Censties iepazīt Dievu, mūsu Mūžīgo Tēvu, un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu

Elders Roberts D. Heilzs
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Jūsos mīt ticības gaismā, kas gaida, lai Dieva Gars to atmodinātu un pastiprinātu.

Mani brāļi un māsas, es pateicos par liecībām par Dievu, mūsu Mūžīgo Tēvu, un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, ko šajā konferencē sniedz dzīvie pravieši, kā arī par mācībām no Svētā Gara.

Kā pravietots, mēs dzīvojam laikā, kad ap mums arvien pieaug sekulārisma tumsība. Ticība Dievam tiek lielā mērā apšaubīta, un tai pat tiek uzbrukts politisku, sociālu un pat reliģisku iemeslu vārdā. Ateisms jeb mācība par to, ka Dieva nav, strauji izplatās visā pasaulē.

Tomēr kā atjaunotās Jēzus Kristus Baznīcas locekļi mēs paziņojam, ka „mēs ticam Dievam, Mūžīgajam Tēvam un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum, un Svētajam Garam.”¹

Daži brīnās, kāpēc ticība Dievam ir tik nozīmīga. Kādēļ Glābējs teica: „Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu”²

Bez Dieva dzīve beigtos kapā un mūsu mirstīgajām pieredzēm nebūtu nekādas jēgas. Izaugsme un attīstība būtu laicīga, sasniegumiem nebūtu vērtības, izaicinājumiem nebūtu nozīmes. Nepastāvētu galēji labais un ļaunais un morālā atbildība rūpēties citam par citu kā Dieva bērniem. Patiesi, bez Dieva nebūtu ne mirstīgās, ne mūžīgās dzīves.

Ja jūs vai kāds, ko mīlat, meklē dzīves jēgu vai dziļāku pārliecību par Dieva klātbūtni savā dzīvē, es piedāvāju savu liecību kā draugs un kā apustulis, ka Viņš ir dzīvs!

Daži varētu jautāt — kā es to pats varu zināt? Mēs zinām, ka Viņš dzīvo, jo mēs ticam Viņa seno un dzīvo praviešu liecībām, un esam jutuši Dieva Garu apliecinām, ka šo praviešu liecības ir patiesas.

No viņu liecībām, kas pierakstītas Svētajos Rakstos, mēs zinām, ka „[Dievs] radīja cilvēku, vīrieti un sievieti, pēc Sava tēla un Savas līdzības.”³ Daži cilvēki varētu būt pārsteigti, uzzinot, ka mēs izskatāmies līdzīgi Dievam. Viens slavens reliģijas zinātnieks ir pat mācījis, ka, ja iedomājamies, ka Dievs ir līdzīgs cilvēks, tad veidojam elku tēlu un esam elku pielūdzēji un zaimotāji.⁴ Taču Pats Dievs teica: „*Darīsim* cilvēku pēc *mūsu* tēla un pēc *mūsu* līdzības.”⁵

Vārdu *darīsim* un *mūsu* lietošana šajā Rakstu vietā māca mums arī par saistību starp Tēvu un Dēlu. Dievs tālāk māca: „Ar Savu Vienpiedzimušo [Dēlu] Es radīju šīs lietas.”⁶ Tēvs un Dēls ir atsevišķas un atšķirīgas būtnes — kā jau jebkurš Tēvs un Dēls vienmēr ir. Tas

var būt viens iemesls, kāpēc Dieva vārds ebreju valodā (Elohim) nav vienskaitļa, bet gan daudzskaitļa formā.

No Jaunās Derības mēs zinām, ka Debesu Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, ir fiziski klātesoši. Viņi atrodas vienā vietā noteiktā laikā, kā liecināja Jaunās Derības māceklis Stefans: „Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas.”⁷

Vēl mēs zinām, ka Tēvam un Dēlam ir balss. Kā pierakstīts 1. Mozus grāmatā un Mozus grāmatā, Ādams un Ieva „sadzirdēja Dieva Tā Kunga balsi, kas dārzā staigāja dienas vēsumā.”⁸

Mēs zinām, ka Tēvam un Dēlam ir seja, ka Viņi stāv un ka Viņi runā. Praviētis Ēnohs paziņoja: „Es redzēju To Kungu; un Viņš stāvēja manā priekšā, un Viņš runāja ar mani, tāpat kā cilvēki runā viens ar otru.”⁹

Mēs zinām, ka Dievam un Viņa Dēlam ir ķermenis, kura veidols un daļas ir līdzīgas mūsējām. No Etera grāmatas Mormona Grāmatā mēs lasām: „Un priekšgars tika noņemts no Jareda brāļa acīm, un viņš redzēja Tā Kunga pirkstu; un tas bija kā cilvēka pirksts, kā no miesas un asinīm.”¹⁰ Vēlāk Tas Kungs atklāja Sevi visu, sakot: „Lūk, šis ķermenis, ko tu tagad redzi, ir Mana gara ķermenis; un ... Es parādīšos Savai tautai miesā.”¹¹

Mēs zinām, ka Tēvam un Dēlam pret mums ir jūtas. Mozus grāmatā pierakstīts: „Un notika, ka debesu Dievs raudzījās uz atlikušajiem ļaudīm, un Viņš raudāja.”¹²

Un mēs zinām, ka Dievs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, ir nemirstīgas, godības pilnas un pilnīgas būtnes. Par Glābēju, Jēzu Kristu, praviētis Džozefs Smits teica: „Viņa acis bija kā uguns liesma; mati uz Viņa galvas bija balti kā tīrs sniegs; Viņa vaigs spīdēja spožāk par sauli; un Viņa balss bija kā lielu bangojošu ūdeņu skaņa.”¹³

Neviena no liecībām mums šajās dienās nav tik nozīmīga kā Džozefa Smita liecība. Viņš bija praviētis, kurš tika izraudzīts, lai atjaunotu seno Kristus Baznīcu šajā pēdējā laikā, kad evaņģēlijs būs uz Zemes pirms Jēzus Kristus atgriešanās. Līdzīgi visiem praviēšiem, kuri uzsāka Dieva darbu savā atklāšanas laikā, Džozefam tika dotas īpaši skaidras un spēcīgas praviētiskas pieredzes, lai sagatavotu pasauli Glābēja Otrajai Atnākšanai.

Būdams 14 gadus vecs zēns, viņš centās uzzināt, kurai baznīcai viņam jāpievienojas. Tad pēc pārdomām par šo jautājumu viņš atvēra Bībeli, kur izlasīja:

„Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi ..., un viņam taps dots.

Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies.”¹⁴

Ticot šiem praviētiskajiem vārdiem un esot ar nešaubīgu, bērnam raksturīgu ticību, Džozefs devās uz koku birzi netālu no savām mājām un tur noietās uz ceļiem un lūdza Dievu. Vēlāk viņš pierakstīja:

„Es ieraudzīju gaismas stabu tieši virs savas galvas ...

... Kad gaisma apstājās virs manis, es ieraudzīju divas personas stāvam virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams aprakstīt.”¹⁵

Skatoties uz šīm divām personām, pat Džozefs nevarēja zināt, kas Viņi bija, jo vēl nebija bijis par aculiecinieku un uzzinājis par Dieva un Kristus patieso dabu. Taču vēlāk viņš pierakstīja: „Viena no viņām uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā un, norādot uz otro, sacīja: „Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklauši *Viņu!*”¹⁶

Pēc šīs neparastās pieredzes un citām praviētis Džozefs sniedza liecību, ka „Tēvam ir ķermenis no miesas un kauliem, tikpat taustāms kā cilvēka, Dēlam arī.”¹⁷

Laikmetu gaitā pravieši ir snieguši līdzīgas liecības un turpina to darīt arī šajā konferencē. Taču ikvienam no mums ir brīvība izvēlēties. Kā teikts vienpadsmitajā Ticības apliecinājumā: „Mēs pieprasām privilēģiju pielūgt Visuvareno Dievu saskaņā ar *mūsu* sirdsapziņu, un atvēlam visiem cilvēkiem to pašu privilēģiju, lai viņi pielūdz kā, kur, vai ko tie vēlas.”¹⁸

Attiecībā uz personīgo pārliecību — kā mēs zinām, kas patiešām ir paties?

Es liecinu, ka veids, kā zināt patiesību *par Dievu*, ir caur Svēto Garu. Svētais Gars ir trešais Dievības loceklis un ir garīga būtne. Viņa darbs ir liecināt par Dievu¹⁹ un mācīt mums visu.²⁰

Tomēr mums jābūt uzmanīgiem, lai nemazinātu Viņa ietekmi. Ja mēs nedarām to, kas ir pareizi, vai ja mūsu uzskatos dominē skepticisms, cinisms, kritika un necieņa pret citiem un viņu uzskatiem, Gars nevar būt kopā ar mums. Tad mēs rīkojamies veidā, ko pravieši apraksta kā *miesīgo cilvēku*.

„Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.”²¹ Šis „miesīgs cilvēks ir Dieva ienaidnieks un tāds ... būs mūžīgi mūžos, kamēr vien viņš neļaujas Svētā Gara mudinājumam ... un nekļūst kā bērns — pakļāvīgs, lēnprātīgs, pazemīgs, pacietīgs, [un] pilns mīlestības”.²²

Ja nepakļaujamies Svētā Gara maigajai ietekmei, mēs riskējam kļūt kā Korihors, antikrists no Mormona Grāmatas. Korihors ne vien neticēja Dievam, bet arī izsmēja Glābēju, Izpirkšanu un pravietoju, nepatiesi mācot, ka Dieva un Kristus nav.²³

Korihors nebija mierā vienīgi ar to, lai noliegtu Dievu un klusi ietu savus ceļus. Viņš izsmēja ticīgos un pieprasīja, lai pravietis Alma pārliecina viņu ar zīmi par Dieva esamību un spēku. Almas atbilde šodien ir tikpat nozīmīga kā toreiz: „Tev ir bijis zīmju pietiekami; vai tu kārdināsi savu Dievu? Vai tu teiksi: Parādi man zīmi, kad tev ir visu šo tavu brāļu un arī visu svēto praviešu liecības? Raksti ir izklāstīti tavā priekšā, jā, un viss norāda uz to, ka ir Dievs; jā, patiesi zeme un viss, kas ir uz tās virsas, jā, un tās kustība, jā, un arī visas planētas, kuras kustas savā noteiktajā kārtībā, liecina, ka ir Augstākais Radītājs.”²⁴

Galu galā Korihoram tika dota zīme. Viņš kļuva mēms. „Un Korihors pastiepa savu roku un rakstīja: ... es zinu, ka nekas cits, kā vien Dieva spēks varēja man to izdarīt; jā, un es vienmēr zināju, ka Dievs ir.”²⁵

Brāļi un māsas, jūs, iespējams, jau dziļi savā dvēselē zināt, ka Dievs dzīvo. Jūs varbūt vēl nezināt visu par Viņu un neizprotat visus Viņa ceļus, taču jūsos mīt ticības gaisma, kas gaida, lai Dieva Gars un Kristus Gaisma, ar kuru esat piedzimuši, to atmodinātu un pastiprinātu.

Tādēļ nāciet! Ticiet praviešu liecībām. Mācieties no Dieva un no Kristus. Senatnes pravieši un mūsdienu pravieši ļoti skaidri mācījuši, kā to darīt.

Attīstiet uzcītīgu vēlēšanos zināt, ka Dievs ir dzīvs. Šī vēlēšanās vada mūs domāt par Debesu lietām — lai liecības par Dievu, kas ir mums visapkārt, aizskartu mūsu sirdis.

Ar atmaigušu sirdi mēs esam sagatavoti uzklaut Glābēja aicinājumu pētīt Rakstus²⁶ un pazemīgi mācīties no tiem.

Tad mēs esam gatavi sirsnīgi lūgt mūsu Debesu Tēvu mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, Vārdā, vai tas, ko esam uzzinājuši, ir patiesi. Vairums no mums neredzēs Dievu, kā to redzēja pravieši, taču klusie, mierīgie Gara mudinājumi — domas un sajūtas, ko Svētais Gars nes mūsu prātā un sirdī — sniegs mums nenoliedzamas zināšanas, ka Viņš dzīvo.

Šo zināšanu gūšana galu galā ir visu uz Zemes esošo Dieva bērnu meklējumi. Ja jūs nevarat atcerēties, ka esat ticējuši Dievam, vai esat pārstājuši ticēt, vai ja jūs ticat, taču bez īstas pārliecības, es aicinu jūs tagad tiekties pēc liecības par Dievu. Nebaidieties tikt izsmietīti. Spēks un miers, kas nāk no zināšanām par Dievu, un Viņa Gara mierinošā klātbūtne padarīs jūsu centienus mūžīgi vērtus.

Pat vairāk — ar savu liecību par Dievu jūs spēsiet svētīt savu ģimeni, savus pēcnācējus, savus draugus, savu paša dzīvi — visus, kurus mīlat. Jūsu personīgās zināšanas par Dievu ir ne tikai lielākā dāvana, ko jūs jebkad sniegsiet, tās dos vislielāko prieku, kas jums jebkad būs.

Kā īpašais liecinieks par mūsu mīlošā Debesu Tēva Vienpiedzimušo Dēlu, patiesi Jēzu Kristu, es liecinu, ka Dievs dzīvo. Es zinu, ka Viņš dzīvo. Es apsolu, ka, ja jūs un tie, kurus mīlat, meklēsiet Viņu visā pazemībā, sirsnībā un uzcītībā, arī to droši zināsi. Jūs saņemsiet liecību. Un svētība zināt Dievu būs jūsu un jūsu ģimenes mūžīgi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Ticības Apliecinājumi 1:1.
2. Jāņa 17:3; slīpraksts pievienots.
3. M&D 20:18; skat. arī 1. Mozus 1:27; Mozus gr. 2:27.
4. Skat. Kristers Stendāls, „To Speak About God,” *Harvard Divinity Bulletin*, 36. sējums, Nr. 2 (2008. g. pavasaris); 8–9.
5. 1. Mozus 1:26; Mozus gr. 2:26; slīpraksts pievienots.
6. Mozus gr. 2:1.
7. Ap. d. 7:56.
8. Mozus gr. 4:14; skat. arī 1. Mozus 3:8.
9. Mozus gr. 7:4.
10. Etera 3:6.
11. Etera 3:16.
12. Mozus gr. 7:28.
13. M&D 110:3.
14. Jēkaba v. 1:5–6.

15. Džozefs Smits — Vēsture 1:16–17.
16. Džozefs Smits — Vēsture 1:17.
17. M&D 130:22.
18. Ticības Apliecinājumi 1:11, slīpraksts pievienots.
19. Skat. Jāņa 15:26.
20. Skat. Jāņa 14:26.
21. 1. korintiešiem 2:14.
22. Mosijas 3:19.
23. Skat. Almas 30.
24. Almas 30:44.
25. Almas 30:52.
26. Skat. Jāņa 5:39.